

V první části práce jsou shrnuty výsledky dosavadního bádání o saturnském verši – jsou postíženy základní problémy a pokusy o jejich řešení. Je zmíněn problém interpretace dochovaných antických zpráv a dochovaného primárního materiálu, a také problém původu saturnského verše. Především se však práce zabývá otázkou metrické struktury saturnského verše – systematicky jsou shrnuty existující teorie (časoměrné, akcentové, isosylabické, synkretické atd.), včetně kritického zhodnocení jejich principů a nedostatků.

Další část práce se věnuje českému verši, jeho základním principům a především problému překladu časoměrného hexametru do češtiny. Zabývá se přitom českým časoměrným, přízvučným i smíšeným, resp. sylabickým hexametrem.

Klíčovou část práce pak tvoří rozbor schémat jednotlivých dochovaných literárních saturnských veršů, tj. veršů z eposů *Odusia Livia Andronika* a *Bellum Poenicum Gnaea Naevia*, „vzorového saturnského verše“ *Malum dabunt Metelli Naevio poetae a Naeviova epitafu*. Pro každý verš je stanoveno časoměrné a akcentové schéma, a samozřejmě také z nich vyplývající výsledné schéma metrické. Navrhované řešení přitom vychází z předpokladu, že se Livius Andronicus při překládání *Odysseie* do latiny pokusil ctít rytmičké schéma předlohy (tj. řeckého hexametru), a z faktu, že pro latinu, jazyk s dynamickým přízvukem, je přirozená přízvučná, nikoli časoměrná prozodie. Literární saturnské verše tedy mohou představovat přízvučnou nápodobu řeckého časoměrného hexametru. Součástí rozboru schémat veršů je také sumární analýza tvarů jednotlivých stop, arzí a tezí, daktyličnosti veršů i pozic sekundárních přízvuků.